

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10SŽa/37/2015
Identifikačné číslo spisu:	1014200207
Dátum vydania rozhodnutia:	20.01.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1014200207.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: D. I., nar. XX.XX.XXXX, Afganská islamská republika, bytom Vranovská 67, 851 01 Bratislava, zastúpený: advokátkou Mgr. Jarmilou Vargovou, Brečtanová 21, 831 01 Bratislava, proti žalovanému: Prezídium policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Hrobáková 44, 852 42 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BA2-2013/011143-004 zo dňa 10.12.2013, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 25/2014-43 zo dňa 11. júna 2015 jednomyseľne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 25/2014-43 zo dňa 11. júna 2015 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

Krajský súd napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného, č. PPZ-HCP-BA2-2013/011143-004 zo dňa 10.12.2013, ktorým bolo na základe odvolania zmenené rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa č. PPZ-HCP-BA12-207-26/2013-Ž zo dňa 06.08.2013 o zamietnutí žiadosti o udelenie povolenia na trvalý pobyt na päť rokov na území Slovenskej republiky v zmysle § 48 ods. 2 písm. b) a písm. f) zákona č. 404/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) v časti výroku rozhodnutia tak, že žiadosť žalobcu bola zamietnutá podľa § 48 ods. 2 písm. b) zákona o pobyte cudzincov.

V dôvodoch rozsudku uviedol, že na nariadenom pojednávaní preskúmal napadnuté rozhodnutie v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného č. UHCP-RHCPBA2-2010/002224-003 zo dňa 28.09.2010 je v súlade so zákonom, a preto je potrebné žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

Z obsahu administratívneho spisu je podľa krajského súdu nesporné, že žalobca podal dňa 13.05.2013 žiadosť o udelenie povolenia na trvalý pobyt na päť rokov na území Slovenskej republiky podľa ust. § 43

ods. 1 písm. a) zákona č. 404/2011 Z.z.. Ako dôvod žiadosti uviedol uzatvorenie manželstva so slovenskou štátnou občiankou A. I., rod. Q., ktoré preukázal sobášnym listom potvrdzujúcim uzavretie manželstva dňa 18.08.2012 na Matričnom úrade Bratislava - Petržalka.

Z administratívneho spisu ďalej zistil, že Správny orgán vykonal previerku k žiadosti žalobcu, pričom zistil, že žalobca uviedol pri podávaní žiadosti bydlisko A., o čom predložil aj čestné vyhlásenie s overeným podpisom majiteľa bytu D. W.. Správny orgán pri vykonaní previerky v uvedenom byte zistil, že v tomto býva pani L. T. s manželom I. T. a dvomi deťmi, štátni občania Slovenskej republiky, ktorí vo svojom vyjadrení uviedli, že žalobcu nepoznajú a v byte bývajú na základe nájomnej zmluvy od 25.05.2013. Následne správny orgán vykonal previerku na adrese R., kde pri kontrole bol prítomný žalobca aj jeho manželka. Títo uviedli, že v tomto byte žijú približne 4 mesiace. Dňa 01.08.2013 podal na správnom orgáne vyjadrenie žalobca, kde okrem iného k zabezpečeniu svojho ubytovania uviedol, že adresu v A. uvádzal len kvôli podaniu žiadosti o trvalý pobyt, na tejto adrese sa nezdržiava.

Správny orgán zároveň zistil, že žalobca má v súčasnej dobe udelený na území Slovenskej republiky platný prechodný pobyt na účel doplnkovej ochrany, udelený Migračným úradom Ministerstva vnútra SR platný do 18.05.2014. Má vydaný cudzinecký pas s platnosťou do 12.05.2012, cudzinecký pas B. s platnosťou do 12.05.2013 a súčasne je držiteľom cestovného pasu Afganskej islamskej republiky, ktorý je platný do 14.11.2015.

Dňa 25.01.2013 požiadal správny orgán v zmysle § 125 ods. 6 zákona o pobyte cudzincov o vyjadrenie Slovenskú informačnú službu. Dňa 17.06.2013 bola správnomu orgánu doručená odpoveď Slovenskej informačnej služby č. 65/12-D-22-77/2013-S, ktorá je utajovanou písomnosťou stupňa utajenia „Dôverné“. Správny orgán sa oboznámil s obsahom utajovanej písomnosti. Šetrením Oddelenia cudzineckej polície PZ Nové Zámky bolo zistené, že cudzinec ohrozuje bezpečnosť štátu, pričom bezpečnostný záujem Slovenskej republiky je podložený vyjadrením orgánu presadzujúcim právo 65/12-D-22-77/2013-S zo dňa 05.06.2013, ktorý je utajovanou písomnosťou v zmysle zákona č. 215/2004 Z.z..

Na základe vyššie uvedeného správny orgán prvého stupňa dňa 06.08.2013 vydal rozhodnutie č.p.: PPZ-HCP-BA12-207-11/2013-Ž, ktorým zamietol žiadosť žalobcu v zmysle ust. § 48 ods. 2 písm. b), písm. f) zákona č. 404/2002 Z.z. z dôvodu bezpečnostného záujmu a uvádzania zavádzajúcich údajov.

Krajský súd uviedol, že konajúci senát sa s predmetnou správou v režime utajenou so stupňom „Dôverné“ oboznámil za zachovania podmienok citovaného zákona, ako aj vykonávacej vyhlášky č. 338/2004 v platnom znení. Konštatoval, že utajovaná skutočnosť má charakter všeobecného konštatovania o nevhodnosti vyhovieť žiadosti pre dôvody, ktoré spočívajú v citovanom ustanovení § 26 ods. 2 písm. b) zákona o pobyte cudzincov.

Podľa § 2 ods. 5 zákona č. 46/1993 Z.z. o Slovenskej informačnej službe v platnom znení, Informačná služba poskytuje informácie o trestnej činnosti útvarom Policajného zboru a prokuratúre, a to najmä o páchaní organizovanej trestnej činnosti. Nevyhnuté informácie poskytuje štátnym orgánom ak ich potrebujú na zamedzenie protiústavnej alebo inej protiprávnej činnosti.

Krajský súd uviedol, že dospel k názoru, že z informácie podanej Slovenskou informačnou službou, Úradu hraničnej a cudzineckej polície Ministerstva vnútra SR, ktorá bola podkladom informácie tohto úradu, správnym orgánom konajúcim vo veci žiadosti o udelenie povolenia prechodného pobytu, mala práve charakter vety druhej hore citovaného zákonného ustanovenia. Pokiaľ správne orgány pri posudzovaní žiadosti žalobcu o udelenie trvalého pobytu na obdobie 5 rokov na prechodný pobyt na území Slovenskej republiky vychádzali z informácie z Úradu hraničnej a cudzineckej polície MV SR a v rozhodnutí uviedli iba skutočnosť, že ide o bezpečnostný záujem SR, v takomto postupe nevidí Krajský súd žiadne pochybenie.

Podľa krajského súdu nie je ani sporné, že žalobca nebol oprávnený sa s informáciou v stupni utajenia „Dôverné“ oboznámiť. Toto právo však majú súdy v rámci súdneho prieskumu rozhodnutí a krajský súd sa s informáciou, na základe ktorej správne orgány dospeli k záveru, že je naplnený zákonný dôvod na zamietnutie žiadosti žalobcu, oboznámil a dospel k záveru, že utajovaná skutočnosť má charakter všeobecného konštatovania o nevhodnosti vyhovieť žiadosti.

V danom prípade krajský súd uviedol, že v zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 78 ods. 2 citovaného zákona, v prípade, že správne orgány zistia, že žalobca ohrozuje bezpečnosť štátu v odôvodnení rozhodnutia uvedú iba skutočnosť, že ide o bezpečnostný záujem SR. V takomto prípade teda postačí, ak správny orgán uvedie v dôvodoch rozhodnutí iba skutočnosť, že ide o bezpečnostný záujem SR.

Takémuto rozhodnutiu však musí predchádzať zisťovanie rozhodujúcich skutočností prostredníctvom orgánov štátu k tomu oprávnených za splnenia podmienky, že správne orgány rozhodujúce vo veci o udelenie trvalého pobytu sú s konkrétnymi zisteniami orgánov štátu oboznámené, čo v tomto prípade podľa názoru senátu krajského súdu bolo naplnené.

Krajský súd uviedol, že dospel k právnomu záveru totožnému s právnym záverom správnych orgánov a konštatoval, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona. Námietky, ktoré žalobca uvádzal v žalobe neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť preskúmaného rozhodnutia.

Na základe vyššie uvedených skutočností krajský súd konštatoval, že preskúmané rozhodnutie je vecne a právne správne a správny orgán vo veci rozhodol skutkovo správne a v súlade so zákonom.

II.

Odvolanie žalobcu

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom uviedol, že krajský súd zamietol žalobu žalobcu, nakoľko mal za to, že preskúmané rozhodnutie je vecne a právne správne a správny orgán rozhodol skutkovo správne a v súlade so zákonom.

K jednotlivým námitkam (s výnimkou námietky nepreskúmateľnosti z dôvodu chýbajúceho odôvodnenia) sa krajský súd podľa žalobcu nevyjadril.

V rámci svojho konania sa senát krajského súdu oboznámil so správou SIS 65/12-D-22-77/2013-S zo dňa 05.06.2013, ktoré je utajovanou písomnosťou v zmysle zákona č. 215/2004 Z. z. Na základe tohto oboznámenie konštatuje, že utajovaná skutočnosť má charakter všeobecného konštatovania o nevhodnosti vyhovieť žiadosti pre dôvody, ktoré spočívajú v citovanom ustanovení § 26 ods. 2 písm. h) zákona o pobyte cudzincov.

Krajský súd dospel k názoru, že z informácie podanej Slovenskou informačnou službou. Úradu hraničnej a cudzineckej polície Ministerstva vnútra SR, ktorá bola podkladom informácie tohto úradu, správnym orgánom konajúcim vo veci žiadosti o udelenie povolenia prechodného pobytu, mala práve charakter vety druhej hore citovaného zákonného ustanovenia.

Krajský súd uviedol, že pokiaľ v napadnutom rozhodnutí bola uvádzaná iba skutočnosť, že ide o bezpečnostný záujem SR, v takomto postupe nevidí krajský súd žiadne pochybenie.

Žalobca poukázal na to, že krajský súd sa podrobne zaoberal námitkou nepreskúmateľnosti rozhodnutia v kontexte potreby odôvodnenia napadnutého rozhodnutia v súlade s § 120 zákona o pobyte cudzincov. K ostatným námitkam sa krajský súd nevyjadril. Okrem uvedeného však cituje a mieša citácie z pôvodného zákona o pobyte cudzincov č. 48/2002 Z. z. a nového, aktuálne i v čase podania žiadosti o udelenie trvalého pobytu platného zákona č. 404/2011 Z. z.

Žalobca poukázal na závažné formálne nedostatky rozhodnutia: Predovšetkým však žalobca poukázal na podstatu samotnej utajenej informácie, ku ktorej krajský súd, uvádza, že táto má charakter všeobecného konštatovania o nevhodnosti vyhovieť žiadosti pre dôvody, ktoré spočívajú v citovanom ustanovení § 26 ods. 2 písm. b) zákona o pobyte cudzincov. Pokiaľ bola správa SIS v takomto znení, je viditeľne nesprávna (je z roku 2013, teda za účinnosti nového, v súčasnosti platného zákona). Pokiaľ chyba nastala nesprávnou citáciou krajského súdu, je záver súdu ohľadom posúdenia bezpečnostného rizika úplne nezrozumiteľný. V každom prípade preto namieta nezrozumiteľnosť rozsudku ako inej vady konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Tak, ako to vyplýva z judikatúry slovenských súdov, v prípadoch, kde nie je daná možnosť účastníkovi konania oboznámiť sa s obsahom dôvodov a dôkazov, ktorými sa odôvodňuje neudelenie trvalého pobytu (ale i iné prípady), z dôvodu, že sa jedná o utajovanú skutočnosť, je potrebné, aby sa s týmito dôvodmi oboznámil súd v rámci svojho prieskumu napadnutého rozhodnutia. Ústavný súd už uviedol (II. ÚS 111/08), že ochrana ľudských práv a základných slobôd je v našom ústavnom systéme v prvom rade úlohou súdov, a to tak všeobecných súdov, ako aj ústavného súdu. Osobitne možno zvýrazniť povinnosť všetkých súdov chrániť jednotlivcov pred zásahmi verejnej moci. Táto povinnosť súdov je základným komponentom právneho štátu rešpektujúceho a ctiaceho ľudské slobody. Vďaka svojim definičným znakom - nezávislosti a viazanosti právom - ústavou, zákonmi a vybranými medzinárodnými zmluvami môže a musí súdna moc chrániť jednotlivcov pred excesmi verejnej moci. Súdny sa tak nesmú vyhýbať oboznámeniu sa s utajenými skutočnosťami a tak poskytnúť vertikálnu ochranu účastníkom

konania. Tak, ako to vyplýva z obsahu rozhodnutia, krajský súd sa s obsahom utajenej informácie zaoberal, resp. nahliadol do nej. Tak, ako vyplýva z judikatúry slovenských súdov, podľa najnovších rozhodnutí je odôvodnenie rozhodnutia v rozsahu podľa § 120 ods. 2 písm. e) zákona o pobyte cudzincov dostatočné.

Poukázal na to, že ohľadom prípadov neodôvodnenia a nesprístupnenia dôvodov/dôkazov pre konštatovanie bezpečnostného rizika pre udelenie trvalého pobytu bol vo februári 2015 vynesенý dôležitý Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (II. ÚS 480/2014-62), z ktorého bude vychádzať aj pri argumentácii v tomto odvolaní.

Vo všeobecnosti ÚS SR v náleze č. II. ÚS 480/2014-62 konštatuje, že v individuálnom prípade sťažovateľa, vychádzajúc zo skutočnosti, že ide o konanie o trvalý pobyt, z platnej zákonnej právnej úpravy a z možnosti jej ústavnokonformného výkladu, najvyšší súd odobrením predchádzajúcich konaní neporušil základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a sprostredkovane ani ostatné ústavné procesné práva (čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3, čl. 6 a čl. 13 dohovoru a čl. 14 paktu) a ani právo na súkromný a rodinný život zaručené v čl. 19 ods. 2 ústavy a čl. 8 dohovoru. Podstata námietok sťažovateľa bolo podobná, ako u žalobcu, teda posúdenie ústavnosti právnej situácie, v ktorej sťažovateľ, cudzinec, nemôže procesné oponovať tvrdeniu SIS a policajného útvaru, že jeho trvalý pobyt je nebezpečný pre Slovenskú republiku. Táto procesná nemožnosť podľa sťažovateľa znamenala porušenie jeho základných procesných práv a vzhľadom na rodinné väzby na Slovensku aj jeho základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života, pretože on nepredstavuje bezpečnostnú hrozbu.

Nález ÚS SR však zdôrazňuje potrebu individuálneho posúdenia dôvodov, pre ktoré by malo existovať bezpečnostné riziko, teda potrebu dôsledného oboznámenia sa s obsahom utajovaných skutočností.

Poukazuje na potrebu ochrany cudzincov preverením formálnejších, avšak relevantných stránok procesu a taktiež potrebu oboznámenia sa s dôvodmi, či tieto nie sú neudržateľné.

V tejto súvislosti cituje ÚS SR rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, ktoré naopak, v prípade zistenia nedostatočných, resp. všeobecných informácií týkajúcich sa bezpečnostného rizika cudzinca, konštatuje nesprávnosť postupu, keď sa takáto všeobecná informácia SIS stane primárnym dôkazom v konaní o povolení pobytu.

Ide o rozhodnutie sp. zn. 1 Sža 39/2010, v ktorom sa krajský súd oboznámil s utajovanými informáciami a zrušil rozhodnutie policajného útvaru, pretože tento sa uspokojil len s príliš všeobecnými informáciami o cudzincovi dodanými SIS. Podľa uvedeného rozsudku: V rámci prieskumného konania sa krajský súd s predmetnou správou v režime utajenia so stupňom „dôverné“ oboznámil za zachovania podmienok citovaného zákona ako aj Vykonávacej vyhlášky č. 338/2004 Z.z. v platnom znení. Konštatoval, že utajovaná skutočnosť mala charakter všeobecného konštatovania o nevhodnosti vyhovieť žiadosti pre dôvody, ktoré spočívajú v citovanom ustanovení § 26 ods. 2, písm. b) zákona o pobyte cudzincov.

Podľa § 2 ods. 5 zákona č. 46/1993 Z. z. o Slovenskej informačnej službe v platnom znení, informačná služba poskytuje informácie o trestnej činnosti útvarom policajného zboru a prokuratúre a to najmä o páchaní organizovanej trestnej činnosti. Nevyhnutné informácie poskytuje iným štátnym orgánom ak ich potrebujú na zamedzenie protiústavnej alebo inej protiprávnej činnosti. Krajský súd dospel k názoru, že informácia podaná Slovenskou informačnou službou Úradu hraničnej a cudzineckej polície Ministerstva vnútra SR, ktorá bola podkladom informácie tohto úradu správnym orgánom konajúcim vo veci žiadosti o udelenie povolenia prechodného pobytu, teda žalovanému, mala práve charakter vety druhej, hore citovaného zákonného ustanovenia. Iným štátnym orgánom v zmysle tohto zákonného ustanovenia je v danom prípade i žalovaný, a to či už v prvom stupni alebo v odvolacom, pretože v danom prípade nešlo o konanie ohľadne trestnej činnosti žalobcov, ale o informácie, ktoré boli nutné na posúdenie, v dôsledkoch ktorého má viesť k zamedzeniu protiústavnej alebo inej protiprávnej činnosti.

S predmetnou informáciou sa oboznámil aj odvolací súd a dospel k záveru, že krajský súd nepochybil, pokiaľ napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovými rozhodnutiami zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Odvolací súd sa stotožnil s názorom krajského súdu, že v danom prípade nie je možné akceptovať univerzálnosť a všeobecnú platnosť názoru informačnej služby vo všeobecnej rovine. Poznanie konkrétnych dôvodov z ktorých informačná služba vychádza pri svojom závere o nebezpečnosti žalobcov pre bezpečnosť štátu je rozhodujúcim podkladom, z ktorého správny orgán pri posudzovaní

žiadosti žalobcov o obnovenie povolenia na prechodný pobyt vychádzajú. Bez jeho poznania nie je preskúmateľné ani rozhodnutie správnych orgánov v súdnom konaní.

Žalobca namietal preto nepreskúmateľnosť ako inú vadu konania, ale i nesprávne skutkové zistenia a z toho vyplývajúce nesprávne právne posúdenie prípadu. Zdôraznil, že vo vyššie citovanom prípade, išlo doslovne o informáciu, ktorá mala charakter všeobecného konštatovania o nevhodnosti vyhovievania žiadosti pre dôvody, ktoré spočívajú v citovanom ustanovení § 26 ods. 2, písm. b/ zákona o pobyte cudzincov. Teda rovnaký charakter, ako má informácia, na ktorú sa odvoláva žalovaný, ktorú krajský súd v napadnutom rozsudku popisuje rovnako, a to doslovne: má charakter všeobecného konštatovania o nevhodnosti vyhovievania žiadosti pre dôvody, ktoré spočívajú v citovanom ustanovení § 26 ods. 2, písm. b/ zákona o pobyte cudzincov - str. 8 zákona (odhliadnuc od toho, že v tomto znení v súčasnosti je tento popis nesprávny, keďže § 26 zákona sa vôbec netýka bezpečnostného rizika). Mám preto za to, že nemožno akceptovať všeobecnosť informácie, keďže, ako je uvedené vyššie, informácia SIS by mala byť rozhodujúcim podkladom, z ktorého správne orgány pri posudzovaní žiadosti žalobcov o obnovenie povolenia na prechodný pobyt vychádzajú. Bez jeho poznania nie je preskúmateľné ani rozhodnutie správnych orgánov v súdnom konaní. Je teda potrebné, aby informácia nemala všeobecný charakter, čo však, podľa vyjadrenia súdu má. Preto krajský súd mal postupovať rovnako, ako vo vyššie citovanom prípade, a mal zrušiť rozhodnutie správneho orgánu, ktoré je kvôli všeobecnosti informácie SIS nepreskúmateľné.

Okrem uvedeného však žalobca trval na nepreskúmateľnosti z dôvodu nesprávnej citácie - § 26, keďže žiadosť žalobcu bola zamietnutá z dôvodu podľa § 48 ods. 2; ak došlo k zamietnutiu žiadosti žalobcu z dôvodu podľa § 48 ods. 2 písm. b) a v spise je nejaká informácia, ktorá odôvodňuje postup podľa § 26 neexistujúceho zákona vydaná v roku 2013, je otázne, ako táto môže odôvodňovať postup podľa § 48.

Žalobca napokon uviedol, že si neuvedomuje žiadnu situáciu ani svoju činnosť, ktorá by akokoľvek mohla znamenať konanie v neprospech Slovenskej republiky. Žalobca sa nikdy nedopustil ničoho zlého, navrhovateľ nikdy nemal konflikt s akýmkoľvek úradom, či úradníkom, nikdy mu nebola uložená sankcia štátneho orgánu. Navrhovateľ napriek ťažkej situácii utečenca na Slovensku, okamžite začal pracovať (a to na začiatku cez agentúru, ktorej podmienky pre zamestnávanie boli k cudzincom doslova kruté), má takmer 1 a pol ročnú dcérku, manželku a vedú spoločne usporiadaný, ba priam príkladný život. Práve aj s ohľadom na uvedené, žiadal najvyšší súd, aby utajenú informáciu, ktorá má byť základným podkladom pre vydanie zamietavého rozhodnutia, dôsledne posúdil, či táto skutočne konkrétne odôvodňuje bezpečnostné riziko navrhovateľa.

S ohľadom na uvedené mal za to, že rozhodnutie krajského súdu, trpí závažnými vadami, pre ktoré je potrebné ho zrušiť. Predovšetkým je mu možné vyčítať: nepreskúmateľnosť, ako inú vadu konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nesprávne skutkové zistenia na základe vykonaných dôkazov a nesprávne právne posúdenie.

Vzhľadom na uvedené žiadal, aby najvyšší súd napadnuté rozhodnutie krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného v celom rozsahu zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

III.

Vyjadrenie žalovaného k odvolaniu

Vo vyjadrení k odvolaniu žalovaný uviedol, že žalobca v podanom odvolaní v bode II. odvolania opisuje podľa názoru žalovaného chyby v písaní, ktoré vznikli pri písaní predmetného rozsudku, kde na str. 8 krajský súd v rozsudku uviedol zákon č. 404/2002 Z.z. namiesto zákona č. 404/2011 Z.z., ktorým je zákon o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinný od 01.01.2012. Zastáva názor, že to nie je dôvod na zrušenie predmetného rozsudku, lebo v texte je jasné, ktorý zákon má krajský súd na mysli.

Ďalej žalobca opisuje nález Ústavného súdu SR č. 480/2014-62, ako aj iné rozsudky týkajúce sa problematiky, kde je v konaní uprednostnený verejný záujem pred záujmom súkromným, ako aj nezverejnenie obsahu utajovaných písomností.

Podľa žalovaného v predmetnom konaní bolo postupované v súlade so zákonom, krajský súd sa s utajovanými skutočnosťami oboznámil a dal za pravdu správnejmu orgánu, že ich obsah je takého charakteru, že bolo potrebné žiadosť o trvalý pobyt žalobcovi zamietnuť. Zároveň postup správneho

orgánu bol v súlade so zákonom.

Žalobca v podanom odvolaní apeluje na súd, že žije príkladným životom na území Slovenskej republiky a má tu rodinu (manželku a dieťa). Žalovaný však dal do pozornosti tú skutočnosť, že v jeho prípade nejde o žiadny zásah do súkromného a rodinného života, nakoľko má na území Slovenskej republiky predĺženú doplnkovú ochranu do 11.03.2016. Žalobca by síce na základe skutočností, že je manželom občana Slovenskej republiky s trvalým pobytom na tomto území spĺňal zákonné podmienky na udelenie trvalého pobytu a trvalý pobyt by mu dával široké možnosti pre ďalšie zotrvanie na území Slovenskej republiky, ale nakoľko figuruje v záznamoch Slovenskej informačnej služby a tento dôvod má oporu v zákone o pobyte cudzincov posudzuje celý postup správneho orgánu za zákonný.

Zároveň uviedol, že doplnková ochrana oprávňuje žalobcu na legálny pobyt na území Slovenskej republiky podľa § 13a) 480/2002 Z.z. o azyle. Ministerstvo vnútra poskytuje doplnkovú ochranu žiadateľovi, ktorému neudelilo azyl, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia.

Na záver žalovaný uviedol, že sa plne pridŕža svojho vyjadrenia sa k žalobe žalobcu, ktoré bolo podané na Krajskom súde v Bratislave dňa 20.03.2014, a ktoré je vyčerpávajúco odôvodnené ku všetkým namietaným skutočnostiam.

Žalovaný z vyššie uvedených dôvodov navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť.

IV.

Argumentácia rozhodnutia žalovaného

Žalovaný rozhodnutím č. PPZ-HCP-BA2-2013/011143-004 zo dňa 10.12.2013, na základe odvolania žalobcu zmenil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa č. PPZ-HCP-BA12-207-26/2013-Ž zo dňa 06.08.2013 o zamietnutí žiadosti o udelenie povolenia na trvalý pobyt na päť rokov na území Slovenskej republiky v zmysle § 48 ods. 2 písm. b) a písm. f) zákona č. 404/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) v časti výroku rozhodnutia tak, že žiadosť žalobcu bola zamietnutá podľa § 48 ods. 2 písm. b) zákona o pobyte cudzincov.

V.

Právny názor Najvyššieho súdu SR

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 O.s.p. Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spojení s ust. § 250ja ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zrušiť.

Podľa § 244 ods. 1, 2 a 3 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. V správnom súdnictve preskúmajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy. Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté.

Podľa § 43 ods.1 písm. a/ zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov policajný útvar udelí trvalý pobyt na päť rokov, ak nie sú dôvody na zamietnutie žiadosti podľa § 48 ods. 2, štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ktorý je manželom štátneho občana Slovenskej republiky s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky alebo závislým príbuzným v priamom rade štátneho občana Slovenskej republiky s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar zamietne žiadosť o udelenie

trvalého pobytu, ak je dôvodné podozrenie, že štátny príslušník tretej krajiny pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu, verejný poriadok alebo verejné zdravie.

Podľa § 2 ods. 1 písm. i) zákona o pobyte cudzincov, na účely tohto zákona sa rozumie ohrozením bezpečnosti štátu konanie osoby, ktorým ohrozuje demokratický poriadok, zvrchovanosť, územnú celistvosť alebo nedotknuteľnosť hraníc štátu, alebo konanie osoby, ktorým porušuje základné práva a slobody, ktorými sú chránené životy a zdravie osôb, majetok a životné prostredie.

Podľa § 120 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, ak nie je v tomto zákone alebo osobitnom predpise ustanovené inak, vzťahuje sa na konanie podľa tohto zákona všeobecný predpis o správnom konaní.

Podľa § 120 ods. 2 písm. e) zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar uvedie v odôvodnení rozhodnutia iba skutočnosť, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky, ak ide o rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie trvalého pobytu podľa § 48 ods. 2 písm. b), ak je dôvodné podozrenie, že štátny príslušník tretej krajiny pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu.

Podľa § 125 ods. 6 zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar si na posúdenie žiadosti o udelenie prechodného pobytu a žiadosti o udelenie trvalého pobytu štátneho príslušníka tretej krajiny staršieho ako 14 rokov vyžiada vyjadrenie Slovenskej informačnej služby, ktorá svoje vyjadrenie zašle policajnému útvaru do desiatich dní od doručenia žiadosti o vyjadrenie.

Podľa § 2 ods. 6 zákona č. 46/1993 Z. z. o Slovenskej informačnej službe v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o SIS“), informačná služba poskytuje informácie o trestnej činnosti útvarom Policajného zboru a prokuratúry, a to najmä o páchaní organizovanej trestnej činnosti. Nevyhnutné informácie poskytuje aj iným štátnym orgánom, ak ich potrebujú na zamedzenie protiústavnej alebo inej protiprávnej činnosti.

Podľa § 2 ods. 7 zákona o SIS, získané informácie sa poskytujú iba na splnenie účelu vyjadreného v odsekoch 4 až 6 a § 1 ods. 3. Informácie podľa odseku 6 sa poskytnú len za podmienky, že ich poskytnutím nedôjde k ohrozeniu plnenia konkrétnej úlohy informačnej služby podľa tohto zákona alebo k odhaleniu zdrojov a prostriedkov informačnej služby alebo k odhaleniu totožnosti jej príslušníkov alebo osôb konajúcich v prospech informačnej služby; to neplatí, ak by bol následok spôsobený neposkytnutím informácií zjavne závažnejší ako následok, ktorý hrozí ich poskytnutím.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného, ktorým bolo na základe odvolania zmenené rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa č. PPZ-HCP-BA12-207-26/2013-Ž zo dňa 06.08.2013 o zamietnutí žiadosti o udelenie povolenia na trvalý pobyt na päť rokov na území Slovenskej republiky v zmysle § 48 ods. 2 písm. b) a písm. f) zákona č. 404/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) v časti výroku rozhodnutia tak, že žiadosť žalobcu bola zamietnutá podľa § 48 ods. 2 písm. b) zákona o pobyte cudzincov.

Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňového správneho orgánu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť uvedených rozhodnutí.

Z obsahu spisu krajského súdu vyplynulo, že žalobca v žalobe namietal, že rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádzalo správne rozhodnutie, je v rozpore s obsahom spisov, zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci a rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

Podstata žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia spočívala predovšetkým v tvrdení o upretí práva navrhovateľa poznať dôvody, pre ktoré je označený ako osoba, u ktorej existuje bezpečnostné riziko

argumentujú rozhodovacou praxou súdov, vyžadujúcou aspoň základnú znalosť dôvodov podozrenia žiadateľa. Ďalej argumentuje nedostatočným zistením skutkového stavu veci, kedy má za to, že v prípade, ak by žalovaný dôsledne skúmal skutkový stav veci, nemohol by dospieť k záveru o nebezpečnosti žalobcu.

V súvislosti s rozporom rozhodnutia s obsahom spisu poukazoval na to, že v administratívnom spise sa nachádza iba informácia o tom, že nejaká informácia Slovenskej informačnej služby existuje a je utajená -správa č. p. 65/12-D-22-77/2013-S zo dňa 05.06.2013, ktoré je evidované ako utajené písomnosť so stupňom utajenia „Dôverné“ pod č. p.: PPZ-HCP-D-2/2013- BA12, pričom, nie je pri nej uvedená ani len skutočnosť, či je táto informácia v prospech žalobcu alebo v jeho neprospech. V súvislosti s nepreskúmateľnosťou rozhodnutia argumentoval žalobca skutočnosťou, že z napadnutého rozhodnutia, resp. z jeho odôvodnenia, nijakým spôsobom nevyplyvajú jeho závery o tom, že v prípade žalobcu neboli splnené podmienky udelenia trvalého pobytu.

Krajský súd zamietol žalobu žalobcu, nakoľko má za to, že preskúmané rozhodnutie je vecne a právne správne a správny orgán rozhodol skutkovo správne a v súlade so zákonom.

Žalobca v odvolaní proti rozsudku krajského súdu namietal, že krajský súd sa podrobne zaoberal námietkou nepreskúmateľnosti rozhodnutia, s jeho závermi ohľadne uvedenej námietky vyjadril nesúhlas, namietal však, že k ostatným námietkam sa vôbec nevyjadril. Namietal tiež nepreskúmateľnosť rozsudku krajského súdu, ktorý citoval a miešal citácie z pôvodného aj aktuálneho zákona o pobyte cudzincov, čo označil za inú vadu konania.

Odvolací súd uvedené námietky žalobcu vyhodnotil ako dôvodné.

Na tomto mieste považuje odvolací súd za dôležité zdôrazniť, že dostatočné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia je v demokratickom právnom štáte základnou podmienkou legitimacy každého rozhodnutia súdu. Iba ak je rozhodnutie súdu dostatočne, racionálne a presvedčivo odôvodnené, má verejná moc morálne právo vynucovať jeho rešpektovanie a adresáti rozhodnutia majú morálnu povinnosť ho rešpektovať.

Povinnosť súdu dostatočne odôvodniť súdne rozhodnutie vyplýva z Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, Ústavy SR aj Listiny základných práv a slobôd.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru „Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...“. Práve zo skutočnosti, že súdny proces musí byť „spravodlivý“, vyvodzuje Európsky súd povinnosť súdu dostatočne odôvodniť súdne rozhodnutie. Európsky súd stabilne uvádza, že „...podľa ustálenej judikatúry zohľadňujúcej princíp vzťahujúci sa na riadny výkon spravodlivosti, rozsudky súdov a tribunálov musia dostatočne uviesť dôvody, na ktorých sú založené.“ (napr. *Garcia Ruiz v. Španielsko*, § 26) alebo že „národné súdy musia ale vyjadriť s dostatočnou jasnosťou dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia.“ (napr. *Hadjianastassiou v. Grécko*, § 33).

Povinnosť súdu dostatočne odôvodniť svoje rozhodnutie vyplýva aj zo základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

Ústavný súd SR k obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uviedol, že „okrem prístupu k súdu sa čl. 46 ods. 1 ústavy priznáva aj určitá kvalita súdneho konania, inak povedané, spravodlivý proces. (...) Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru. (...) Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť.“ (I. ÚS 108/07).

Podobne ako čl. 6 ods. 1 Dohovoru zaručuje aj čl. 46 ods. 1 ústavy i právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

Rovnako ako čl. 46 ods. 1 Ústavy SR znie čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ktorá je súčasťou slovenského právneho poriadku. Právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia teda vyplýva aj z čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd.

Ústavný súd SR vo svojich rozhodnutiach stabilne uvádza: „Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (m. m. III. ÚS 328/05, III. ÚS 116/06).“ (napr. III. ÚS 107/07).

Ústavný súd SR tiež uvádza: „Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a

zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné.“ (IV. ÚS 14/07).

Ústavný súd SR ďalej uvádza: „Pokiaľ všeobecný súd dospeje k rozhodnutiu bez toho, aby sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre toto rozhodnutie, treba rozhodnutie všeobecného súdu považovať za arbitrárne, teda za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy a s čl. 6 ods. 1 dohovoru.“ (I. ÚS 265/05).

Ústavný súd uvádza: „Podobne ako v skutkovej oblasti, aj v oblasti nedostatočne vyloženej a zdôvodnenej právnej argumentácie (subsumpcia skutkového stavu pod zvolené právne normy) nastávajú obdobné následky vedúce k neúplnosti a hlavne k nepresvedčivosti rozhodnutia, čo je však v rozpore nielen s požadovaným účelom súdneho konania, ale tiež aj so zásadami spravodlivého procesu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.“ (I. ÚS 33/2012).

Podľa Ústavného súdu SR „Za úplné a dostačujúce možno považovať také odôvodnenie rozsudku, ktoré dostatočným spôsobom informuje účastníka konania o skutkových zisteniach a právnych záveroch, na základe ktorých súd meritorne posúdil vec a rozhodol. Pokiaľ teda odôvodnenie obsahuje základné prednesy a návrhy účastníkov konania, výpočet vyhodnotených dôkazov a skutočností, ktoré súd považoval za preukázané, ako aj zrozumiteľný výklad právneho posúdenia skutkového stavu podľa príslušných zákonných ustanovení, spĺňa v plnej miere požiadavku § 157 Občianskeho súdneho poriadku.“ (III. ÚS 199/09).

Ústavný súd SR vo vzťahu k povinnosti súdov vyrovnáť sa s argumentmi účastníkov konania uvádza: „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04).

Ústavný súd SR ďalej uvádza: „Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam ...“ (II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04).

Ústavný súd SR dodáva: „Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument...“ (II. ÚS 410/06).

Ústavný súd SR uvádza: „Pokiaľ všeobecný súd dospeje k rozhodnutiu bez toho, aby sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre toto rozhodnutie, treba rozhodnutie všeobecného súdu považovať za arbitrárne, teda za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy a s čl. 6 ods. 1 dohovoru.“ (napr. sp. zn. I. ÚS 265/05).

Najvyšší súd Slovenskej republiky posudzujúc odvolacie námietky žalobcu dospel aj vo svetle uvedenej judikatúry ústavného súdu, ktorá stanovila jasné kritéria a požiadavky na presvedčivé odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov dospel k záveru, že v danom prípade krajský súd nemohol dospieť presvedčivým spôsobom k záveru o zákonnosti rozhodnutia správnych orgánov bez toho, aby dal žalobcovi odpoveď na jeho legitímne otázky - námietky, ktoré uplatnil v žalobe.

Z rozsudku krajského súdu nevyplýva, že by sa bol súd zaoberal vecou z vyššie uvedených hľadísk, hoci pri právnom názore, ktorý zaujal, bol takýto postup nevyhnutný. Tento nedostatok považoval odvolací súd za vadu konania, ktorou bola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom, pričom odvolacie námietky žalobcu týkajúce sa nepreskúmateľnosti rozhodnutia krajského súdu vyhodnotil za dôvodné.

Krajský súd sa totiž nevysporiadal mimo námietky nepreskúmateľnosti rozhodnutia správnych orgánov ďalšími námietkami, a to, že rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádzalo správne rozhodnutie, je v rozpore s obsahom spisov, zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci. Žalobca tiež namietal, že krajský súd napriek tomu, že po oboznámení sa s utajovanou skutočnosťou č. 65/12-D-2277/2013-S zo dňa 05.06.2013, ktorá bola podkladom pre rozhodnutie správneho orgánu túto vyhodnotil za utajovanú skutočnosť, ktorá mala charakter všeobecného konštatovania, rozhodnutie správneho orgánu aj s poukazom na rozhodnutie Ústavného súdu SR II. ÚS 480/2014-62), rozhodnutie správneho orgánu nezrušil, ale žalobu žalobcu zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na tomto mieste považuje za dôležité zdôrazniť, že rozhodnutie ústavného súdu, na ktoré žalobca poukázal, zdôrazňuje potrebu individuálneho posúdenia dôvodov, pre

ktoré by malo existovať bezpečnostné riziko, teda potrebu dôsledného oboznámenia sa s obsahom utajovaných skutočností.

Pokiaľ krajský súd vyhodnotil utajovanú skutočnosť s ktorou sa oboznámil za skutočnosť, ktorá má charakter všeobecného konštatovania o nevhodnosti vyhovievania žiadosti, nemohol sa uspokojiť s takýmito všeobecnými informáciami o cudzincovi dodanými SIS a jeho záver o tom, že námietky žalobcu uplatnené v žalobe neboli dôvodné, neobstojí.

Práve v prípade nedostatočných, resp. všeobecných informácií týkajúcich sa bezpečnostného rizika cudzinca, totiž ústavný súd v citovanom náleze konštatoval nesprávnosť postupu, keď sa takáto všeobecná informácia SIS stane primárnym dôkazom v konaní o povolení pobytu.

Pokiaľ teda krajský súd uvedenú utajovanú skutočnosť vyhodnotil za skutočnosť, ktorá má len charakter všeobecného konštatovania, nebol dôvod na zamietnutie žaloby, ale mal rozhodnutie správneho orgánu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

V danej veci sa senát 10S Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dňa 22.12.2015 oboznámil s obsahom utajovanej písomnosti Slovenskej informačnej služby vedenej pod č. 65/12-D-22-77/2013-S zo dňa 05.06.2013, ktorá bola podkladom rozhodnutia správneho orgánu o zamietnutí žiadosti žalobcu o udelenie trvalého pobytu na 5 rokov na území SR, pričom záver, ktorý učinil krajský súd, že utajovaná skutočnosť, ktorá bola podkladom pre rozhodnutia správneho orgánu má len charakter všeobecného konštatovania, o nevhodnosti vyhovievania žiadosti považuje za nepreskúmateľný a dokonca nekorešpondujúci s obsahom utajovanej skutočnosti.

Krajský súd totiž utajovanú skutočnosť nevyhodnotil spôsobom, ktorý by spĺňal kritéria individuálneho posúdenia, teda nevyhodnotil ju z pohľadu posúdenia konkrétnych dôvodov (pri ich dôkladnom poznaní a teda oboznámení sa s utajovanou skutočnosťou), z ktorých správny orgán vychádzal pri svojom závere o nebezpečnosti žalobcu pre bezpečnosť štátu a toto jeho zhodnotenie nevyústilo do jeho záveru o splnení podmienok pre rozhodnutie správneho orgánu podľa § 48 ods. 2 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov, na základe ktorého odvolací správny orgán po zmene výroku rozhodnutia rozhodol o zamietnutí žiadosti o udelenie povolenia na trvalý pobyt na päť rokov.

Naopak krajský súd zmätočne uviedol, že utajovaná skutočnosť má charakter všeobecného konštatovania o nevhodnosti vyhovievania žiadosti pre dôvody, ktoré spočívajú v ustanovení § 26 ods. 2 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov. Predmetné ustanovenie sa však netýka dôvodov, na ktoré sa odvoláva krajský súd a napokon tieto ani správny orgán na prípad žalobcu vo svojom rozhodnutí neaplikoval.

V danej veci teda došlo zo strany krajského súdu v oblasti zdôvodnenia právnej argumentácie (subsumpcia skutkového stavu pod zvolené právne normy) pod ustanovenie, ktoré nekorešponduje s právnou problematikou, ktorú správny orgán na prípad uplatnil a teda následky takejto argumentácie použitej krajským súdom boli nie len nepresvedčivé, ale hlavne zmätočné, čo je podľa najvyššieho súdu v rozpore nielen s požadovaným účelom súdneho konania, ale tiež aj so zásadami spravodlivého procesu podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru.“

Pokiaľ teda žalobca namietal nepreskúmateľnosť rozhodnutia krajského súdu z dôvodu nesprávnej citácie § 26 zákona o pobyte cudzincov, keďže žiadosť žalobcu bola zamietnutá z dôvodu podľa § 48 ods. 2 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov, túto námietku vyhodnotil odvolací súd za dôvodnú a po vyhodnotení aj ďalších námietok žalobcu dôvodnými, keď krajský súd nedal žalobcovi odpoveď na ostatné žalobné námietky, dospel k záveru o potrebe zrušenia rozsudku krajského súdu a vrátení veci krajskému súdu na ďalšie konanie.

Podľa odvolacieho súdu sa teda krajský súd dostatočne nezaoberal žalobnými dôvodmi. Pretože napadnuté rozhodnutie krajského súdu nedáva zrozumiteľným spôsobom odpoveď na otázky nastolené žalobcom, dospel odvolací súd k potrebe zrušenia rozsudku krajského súdu, pretože tento svojim postupom odňal účastníkom ich možnosť konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na vyššie uvedené napadnutý rozsudok krajského súdu

postupom podľa § 250ja ods. 3 posledná veta v spojení s § 221 O.s.p. z dôvodu podľa § 221 ods. 1, písm. f/ zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie v zmysle § 246c ods. 1 v spojení s § 221 ods. 2 O.s.p.

O náhrade trov konania rozhodne krajský súd v novom konaní v súlade s § 224 ods. 3 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).